

8. tema – SVETI LUDVIK IN SREČANJE Z DRUGIMI VERSTVI

»Povejte vašemu gospodu Sultanu iz Tunisa, kako goreče si želim rešitve njegove duše. Hotel bi preživeti preostanek svojega življenja v njegovem zaporu brez dnevne svetlobe, samo da bi vaš kralj skupaj s svojim ljudstvom lahko iskreno sprejel sveti krst.«

(Sveti Ludvik odposlancu sultana iz Tunisa)

»Najvišji, tisti ki ničesar ne spregleda, ve: Če bi bil ves vidni svet moj, bi popolnoma vsega dal v zameno za rešitev duš.«

(Sveti Ludvik babilonskemu sultanu med svojim ujetništvom v Egiptu)

Zgodovinsko ozadje: 'SVETI LUDVIK, ZADNJI KRIŽARSKI KRALJ'

V 8. stoletju so križarske pohode razumeli predvsem kot dejanja spokornosti in romanja v krščanske orientalske dežele, ki so se jim zdele ogrožene.

Med svojima dvema križarskima pohodoma se je sveti Ludvik spoznal z islamom. Po prepričanju tedanjega časa je veroval, da je krščanstvo edina prava vera in da, razen redkih izjem, nekristjani ne morejo doseči odrešenja. S križarskimi pohodi so hoteli spreobrniti muslimane v krščanstvo in jim tako prinesiti odrešenje.

Med ujetništvom v Egiptu se sveti Ludvik kljub grožnjam ni hotel odreči svoji veri. S svojim pogumom in iskrenost je celo vzbudil občudovanje muslimanov, sam pa se je naučil spoštovati mnoge muslimane, čeprav je zavračal islam. Zaradi tega spoštovanja si je iz vsega srca želel, da bi bili tudi oni odrešeni.

Pastoralni vidik: 'IZZIV - DIALOG IN OZNANJEVANJE'

Drugi vatikanski cerkveni zbor je prinesel nekatera načela za medverski dialog. Ker je Jezus Kristus umrl za vse, je tudi vsem podaril možnost odrešenja; vsak človek je deležen sadov Kristusovega misterija in Sveti Duh deluje v vsakem srcu.

Dane so nam bile tri spodbude:

1. Ne bojte se srečanj z muslimani
2. Ne bojte se jim govoriti o Jezusu
3. Prisluhnite jim, kajti globoko občutijo veličino Boga in molitve

Zgodovinska razlaga: ' SVETI LUDVIK, ZAŠČITNIK JUDOV'

V kontekstu protijudovske drže v krščanstvu XIII. stoletja sveti Ludvik izstopa s svojim ravnanjem. Nikdar proti Judom ni sprejemal radikalnih stališč, recimo izгона iz kraljestva, ampak se je nasprotno, iz političnih in verskih razlogov obenem, zavzemal za njihovo integracijo.

Očitali so mu, da je zaukazal Judom nositi okroglo prepoznavno znamenje prišito na oblačilo. Pobudo za to, bila naj bi nekakšna zaščita kristjanov, je pravzaprav dal papež Inocent III. med IV. lateranskim koncilom.

Ludvik IX. se je odločil za ta ukrep, ne da bi razlagal njegov namen, šele leta 1269, verjetno iz previdnosti pred svojim odhodom v Tunis, kakor so ob odhodu na križarsko vojno storili tudi številni drugi vladarji. Ludviku IX. so tudi očitali politiko pokristjanjevanja Judov. V resnici pa pomembne odredbe iz let 1235 in 1254 Judom predvsem nalagajo, da se takoj odpovejo oderuštvi v svojih dejavnostih, tako kmetijskih, trgovskih ali obrtniških. Če to zavračajo, lahko vedno zapustijo Francosko kraljestvo. Kot posledica te politike so številni Judje zapustili svoj geto. Mnogi so rajši izbrali odhod in odredbe so jim to olajšale, nikakor pa to ni bila politika nasilnega pokristjanjevanja, kakor se je pogosto govorilo.

Pastoralni vidik: 'JUDOVSKO KORENINE KRŠČANSKE VERE'

Sveti Ludvik ni bil protijudovsko nastrojen. Naš pogled po 800 letih je zaznamovan in izkrivljen zaradi strašnih dogodkov nacizma, kar nas napeljuje k napačni primerjavi odločitve Ludvika IX., da naj Judje nosijo priponko, z obvezo iz III. Reicha, ko so morali nositi rumeno zvezdo. Drugi Vatikanski cerkveni zbor nas je povabil, da upremo povsem prenovljen pogled na »naše starejše brate« in na judovsko-krščanske vezi. Izjava Nostra aetate pravi, da so te naše vezi del skrivnosti Cerkve in torej skrivnosti

našega krsta, še bolj poenostavljeno rečeno, našega »biti kristjan«. Nove zaveze ne moremo razumeti brez stare, preostaja nam veliko delo v zvezi z našim »notranjim judovstvom«, da bi odprli svojo krščansko vero proti judovskim izvirom.

OD SVETEGA LUDVIKA DO DANES

Izberite kakšno od spodnjih vprašanj, ki naj pomagajo pri pogovoru ter izmenjavi izkušenj, mnenj...

Biti v svetu

Tudi papež Frančišek nas spodbuja in opogumlja, da nas ne sme biti strah. Poskusimo skupaj tankočutno imenovati te strahove, ki nas navdajajo. Kako lahko premagamo strah pred drugimi?

Na Kristusovi poti

Kako nam lahko Jezusov način zbiranja poganskih ali drugače verujočih mož in žena pomaga najti pravo držo pri naših medverskih srečanjih?

Duhovno življenje

Kako sobivanje z ljudmi drugih veroizpovedi vpliva na moje krščansko življenje: ga utesnjuje ali poživlja? Kateri vidiki verske prakse muslimanov so vredni našega spoštovanja?

Srečanje

Kristjani smo poklicani k dialogu z drugače verujočimi, poklicani smo tudi, da jim prinašamo Veselo oznanilo. Kako pričujem s svojo vero? Katere so moje izbrane besede s katerimi bi poudaril svoje upanje/verovanje?

Vzgoja

Nostra Aetate (Izjava o razmerju Cerkve do nekrščanskih verstev) je poseben dokument II. vatikanskega koncila, ki govori o odnosu Cerkve z nekrščanskimi religijami. Ga poznam? Ali znam oceniti današnji položaj Cerkve glede na druga verstva?

ŽIVETI DRUGI VATIKANSKI CERKVENI ZBOR

»Naposled so na različne načine naravnani na božje ljudstvo tisti, ki evangelija še niso sprejeli. Predvsem seveda tisto ljudstvo, kateremu so bile dane zaveze in obljube in iz katerega je po telesu izšel Kristus (prim. Rim 9,4-5), po izvolitvi zaradi očetov nad vse ljubljeno ljudstvo; kajti Bog se ne kesa svojih darov in

svoje izvolitve (prim. Rim 11,28-29). Odrešitveni sklep pa vključuje tudi tiste, ki priznavajo Stvarnika; med temi so na prvem mestu muslimani, ki se imajo za izpovedovalce

Abrahamove vere in z nami častijo edinega, usmiljenega Boga, ki bo sodil ljudi poslednji dan. Bog sam ni daleč niti od tistih, ki iščejo neznanega Boga v sencah in podobah, ker daje vsem življenje in dihanje in vse (prim. Apd 17,25-28) in ker kot Odrešenik hoče, da bi se vsi ljudje zveličali (prim. Tim 2, 4). Tisti namreč, ki brez lastne krivde ne poznajo Kristusovega evangelija in njegove Cerkve, a iščejo Boga z iskrenim srcem in skušajo pod vplivom milosti v dejanjih spolnjevati njegovo voljo, kakor jo spoznavajo po glasu vesti, morejo doseči večno zveličanje. Božja previdnost ne odreka za zveličanje potrebne pomoči niti tistim, ki brez lastne krivde še niso prišli do izrečnega spoznanja o Bogu, a si prizadevajo, ne sicer brez pomoči božje milosti, da bi prav živeli. Karkoli namreč najde pri njih dobrega in resničnega, Cerkev ceni kot pripravo na evangelij in kot dar tistega, ki razsvetljuje vsakega človeka, da bi končno imel življenje. Često pa so ljudje, prevarani od hudobnega duha, postali v svojih mislih prazni in so zamenjali božjo resnico z lažjo ter služili stvari bolj kakor Stvarniku (prim. Rim 1,21.25), ali pa živijo in umirajo na tem svetu brez Boga in se izpostavljajo nevarnosti končnega obupa. Zato Cerkev v božjo slavo in v korist zveličanja vseh ljudi marljivo pospešuje misijone, v svesti si Gospodove zapovedi, ki pravi: »Oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu« (Mk 16,16).'

(Konstitucija Lumen gentium §16)

'Ko ta cerkveni zbor razmišlja o skrivnosti Cerkve, se spominja vezi, ki ljudstvo nove zaveze združuje z Abrahamovim rodom.

Kristusova Cerkev priznava, da najdemo začetke njene vere in izvoljenosti po božji odrešenjski skrivnosti že pri očakih, Mojzesu in prerokih. Cerkev izpoveduje, da so vsi krščanski verniki kot Abrahamovi sinovi po veri vključeni v poklicanost tega očaka in da ima odrešenje Cerkve svojo skrivnostno predpodobo v izhodu izvoljenega ljudstva iz dežele sužnosti. Cerkev ne more pozabiti, da je razodetje stare zaveze prejela po tistem ljudstvu, s katerim je Bog v svojem neizrekljivem usmiljenju dobrotljivo sklenil staro zavezo, in da se hrani iz korenine plemenite oljke, v katero so bile vcepljene veje divje oljke poganov. Cerkev namreč veruje, da je Kristus, naš mir, po križu spravil Jude in pogane in oba dela v sebi združil v eno. [...]

Razen tega Cerkev, ki zameta vsa preganjanja zoper katerekoli ljudi, ob spominu na dediščino, ki jo ima skupaj z Judi, obžaluje – a ne iz političnih razlogov, marveč iz nagibov evangelijske religiozne ljubezni – sovraštvo, preganjanja in izraze antisemitizma, naperjene zoper Jude v kateremkoli času in od kogarkoli.

Sicer pa je Kristus, kakor je Cerkev vedno učila in uči, v neizmerni ljubezni zaradi grehov vseh ljudi prostovoljno vzel nase trpljenje in smrt, da bi vsi dosegli zveličanje. Naloga Cerkve pri pridiganju je torej ta, da oznanja Kristusov križ kot znamenje vesoljne božje ljubezni in kot studenec vse milosti.'

(Izjava o razmerju Cerkve do nekrščanskih verstev »Nostra aetate« §4)

ŽIVETI EVANGELIJ (Lk 9,51-56)

Pogumno se je napotil proti Jeruzalemu

»Ko so se dopolnjevali dnevi, da bi bil vzet v nebesa, se je tudi sam trdno odločil iti v Jeruzalem. Pred seboj je poslal svoje glasnike, ki so spotoma prišli v neko samarijsko vas, da bi vse pripravili zanj; vendar ga tam niso sprejeli, ker je bil namenjen v Jeruzalem. Ko sta to videla učenca Jakob in Janez, sta rekla: »Gospod, ali hočeš, da rečeva, naj pade ogenj z neba in jih pokonča?»

Jezus se je obrnil k njima in ju pograjal. Nato so odpotovali v drugo vas.«

Vir: <http://www.catholique78.fr/8-themes-approfondir-0010200>. Tema je povzeta s prijaznim dovoljenjem škofije Versailles.